

Jsme opravdu sami?

Píseň (*Sami od Davidal Kollera a Barbory Polákové – pozn. red.*), která se stala velmi populární díky neskrývané kritice politického systému, známe asi všichni a snad každý, kdo zná text, ví, že je to tak. Okolnosti toho, jak to u nás „funguje“, řeší moudří páni u piva, mladiství občas přikývnou a dámy se radši nezapojí. Jistě, je na místě být z naší politické situace zklamaný, ba dokonce zahanbený, a tím myslím dlouhodobě.

Když už se politici rozhodnou, že si budou věřit, a nespí, tak řeší finanční schodek tím, že oberou lid, a ještě ke všemu tak, že s tím nejde nic udělat. Daně jsou a budou a ten, kdo si myslí, že klesnou, je naivní. Je to totiž nejjednodušší způsob, jak doplnit pomyslné prasátko státu, ale řekněme mu spíš oslík. Ti, co jsou mu blízko, znají zaklínadlo, jak z něj dostat peníze, a budou to dělat tak dlouho, dokud oslík nepojde na podvýživu.

Objektivní ve své kritice našeho originálního systému není nikdo a přesto všichni. Aby v mých očích byl někdo objektivní, musel by najít řešení problému a prosadit jeho zavedení. A řekněme si to na rovinu, dál než za práh hostince svůj vzdor neodneseme a ten, kdo přece zvedne hlas a pokusí se prosadit názor, záhy zjistí, že jeho podpořitelé dál než k prahu nedojdou.

Naše největší společná akce bylo zvonění klíčů a řekněme si to na rovinu, o tom už se učí děti v dějepise. Já se pořád ptám, proč jsme tak líní a kašleme na to, co s námi bude, a nezkusíme to, co ve světě funguje. Trochu si pokojně zaprotestovat jako národ, jako skupina, kterou už to nebaví. Sám věřím, že se najde snad jen hrstka lidí, kteří nechtějí žádnou změnu.

Lukáš Žiška

EDUCAnet Brno – Střední odborná škola a gymnázium, Brno